

Cele 10 Etape ale Genocidului

De Gregory H. Stanton

Genocidul este un proces care se dezvoltă în zece etape. Aceste zece etape sunt predictibile, dar nu inexorabile. În orice etapă ar fi, măsurile preventive îl pot opri.

Procesul nu este liniar. Etapele pot apărea simultan. **Fiecare etapă este un întreg proces.** În mod logic, etapele ulterioare sunt precedate de etapele anterioare. Dar toate etapele continuă să funcționeze pe tot parcursul procesului.

I. CLASIFICARE

Toate culturile au categorii pentru a distinge oamenii între „noi și ei” după etnie, rasă, religie sau naționalitate: Germani și Evrei, Hutu și Tutsi. Societățile bipolare care nu au categorii mixte, precum Ruanda și Burundi, sunt cele mai susceptibile de a avea genocid. Una dintre cele mai importante clasificări în actualul sistem național de stat este cetățenia într-o naționalitate. Eliminarea sau negarea cetățeniei unui grup este o modalitate legală de a nega drepturile civile și umane ale grupului. Primul pas către genocidul Evreilor și Romilor din Germania nazistă au fost legile pentru a le nega cetățenia Germană. Legea Birmaniei din 1982 privind cetățenia îi clasifica pe Rohingyas în afara cetățeniei naționale. În India, Legea privind cetățenia neagă o cale spre cetățenie pentru refugiații musulmani. Nativilor Americani nu li s-a acordat cetățenia în SUA decât în 1924, după secole de genocid care le-au decimat populația.

Principala măsură preventivă în acest stadiu incipient este dezvoltarea instituțiilor universaliste care transcend diviziunile etnice sau rasiale, care promovează în mod activ toleranța și înțelegerea și care promovează clasificări care transcend diviziunile. Biserica Catolică ar fi putut juca acest rol în Rwanda, dacă nu ar fi fost sfâșiată de aceleași clivaje etnice ca și societatea Rwandeză. Promovarea unei limbi comune în țări precum Tanzania a promovat, de asemenea, identitatea națională transcendentă. Legile care oferă căi de cetățenie imigranților și refugiaților elimină barierele în calea drepturilor civile. Această căutare a unui teren comun este vitală pentru prevenirea precoce a genocidului.

II. SIMBOLIZARE

Dăm nume sau alte simboluri clasificărilor. Numim oameni „Evrei” sau „Tigani” sau îi deosebim prin culori sau îmbrăcăminte; și aplicăm simbolurile membrilor grupurilor. Clasificarea și simbolizarea sunt universale umane și nu duc neapărat la genocid decât dacă duc la dehumanizare. În combinație cu ura, anumite simboluri pot fi atribuite involuntar membrilor din aceste grupuri: steaua galbenă pentru Evreii sub dominația nazistă, eșarfa albastră pentru oamenii din zona de est din Cambodgia Khmer Rouge.

Pentru a combate simbolizarea, simbolurile de ură pot fi interzise din punct de vedere legal (zvastică), precum și defăimarea. Marcarea de grup, cum ar fi îmbrăcăminte bandelor sau cicatricile tribale, poate fi, de asemenea, interzisă. Problema este că limitările legale vor eșua dacă nu sunt susținute de cultura populară. Deși Hutu și Tutsi erau cuvinte interzise în Burundi până în anii 1980, au fost înlocuite de cuvinte-cod. Cu toate acestea, dacă este larg susținut, negarea simbolizării poate fi puternică, așa cum a fost în Bulgaria, unde guvernul a refuzat să furnizeze suficiente ecusoane galbene și cel puțin optzeci la sută dintre Evrei nu le-au purtat, privând steaua galbenă de semnificația sa nazistă pentru evrei.

III. DISCRIMINARE

Un grup dominant folosește legea, obiceiurile și puterea politică pentru a nega drepturile altor grupuri. Grupului neputincios nu i se pot acorda drepturi civile complete, drepturi de vot sau chiar cetățenie. Grupul dominant este condus de o ideologie exclusivă care ar priva grupurile mai puțin puternice de drepturile lor. Ideologia susține monopolizarea sau extinderea puterii de către grupul dominant. Legitimează victimizarea grupurilor mai slabe. Susținătorii ideologiilor excluzive sunt adesea carismatici, exprimând indignările adeptilor lor. Exemplele includ legile de la Nürnberg din 1935 din Germania nazistă, care le-a interzis evreilor cetățenia germană și angajarea lor de către guvern și universități. Discriminarea împotriva americanilor nativi și a afro-americanilor a fost consacrată în Constituția SUA până la modificările ulterioare războiului civil și legile de la mijlocul secolului XX pentru a le pune în aplicare. Refuzul cetățeniei minorității musulmane Rohingya din Myanmar a dus la genocid în 2017 și la strămutarea a peste un milion de refugiați.

Prevenirea împotriva discriminării înseamnă o deplină abilitare politică și drepturi de cetățenie pentru toate grupurile dintr-o societate. Discriminarea pe bază de naționalitate, etnie, rasă sau religie ar trebui să fie interzisă. Persoanele fizice ar trebui să aibă dreptul să dea în judecată statul, corporațiile și alte persoane în cazul în care drepturile lor sunt încălcate.

IV. DEZUMANIZARE

Un grup neagă umanitatea celuilalt grup. Membrii acesteia sunt asemănați cu animale, paraziți, insecte sau boli. Dezumanizarea depășește repulsia umană normală împotriva crimelor. În acest stadiu, propaganda urii, tipărită, pe radiouri și în rețelele de socializare este folosită pentru a calomni grupul de victime. Poate fi chiar încorporat în manualele școlare. Îndoctrinarea pregătește calea pentru incitare. Grupul majoritar este învățat să considere celălalt grup ca fiind mai puțin decât uman și chiar străin societății lor. Ei sunt îndoctrinați să creadă că „Suntem mai bine fără ei”. Grupul neputincios poate deveni atât de depersonalizat încât li se oferă de fapt numere mai degrabă decât nume, așa cum erau Evreii în lagărele morții. Ei sunt considerați murdari, impuri și imorali. Discursul de ură umple propaganda radioului oficial, a ziarelor și a discursurilor.

Pentru a combate dezumanizarea, incitarea la genocid nu trebuie confundată cu vorbirea protejată. Societăților genocide le lipsește protecția constituțională pentru discursul compensator și ar trebui tratate diferit față de democrații. Liderii locali și internaționali ar trebui să condamne utilizarea discursurilor de ură și să o facă inacceptabilă din punct de vedere cultural. Liderii care incită la genocid ar trebui să fie urmăriți penal în instanțele naționale. Ar trebui să li se interzică călătoriile internaționale și să li se înghețe finanțele străine. Posturile de radio de ură ar trebui blocate sau închise și propaganda de ură și sursele sale interzise de pe rețelele de socializare și de pe internet. Crimele de ură și atrocitățile ar trebui pedepsite cu promptitudine.

V. ORGANIZARE

Genocidul este întotdeauna organizat, de obicei de către stat, folosind adesea miliții pentru a oferi negarea responsabilității statului (Janjaweed din Darfur.) Uneori organizarea este informală (gloate Hinduse conduse de militanți RSS locali) sau descentralizată (grupuri teroriste.) Unități speciale ale armatei sau milițiile sunt adesea instruite și înarmate. Se fac planuri pentru crimele genocide. Genocidul apare adesea în timpul războaielor civile sau internaționale. Fluxurile de arme către state și miliții (chiar și cu încălcarea Embargourilor ONU pentru arme) facilitează actele de genocid. Statele organizează o poliție secretă pentru a spiona, aresta, tortura și ucide persoane suspectate de opoziție față de liderii politici. Motivațiile pentru a viza un grup sunt îndoctrinare prin mass-media și printr-o instruire specială pentru miliții ucigașe, escadrile ale morții și unități speciale de ucidere a armatei, precum nazistul Einsatzgruppen, care a ucis 1,5 milioane de Evrei în Europa de Est.

Pentru a combate organizația, participarea la milițiile genocide ar trebui să fie interzisă. Liderilor lor ar trebui să li se refuze vizele pentru călătorii în străinătate și activele lor străine să fie înghețate. ONU ar trebui să impună embargouri asupra armelor guvernelor și cetățenilor țărilor implicate în masacre genocide și să creeze comisii pentru investigarea încălcărilor, așa cum sa făcut în Rwanda post-genocid. Sistemele juridice naționale ar trebui să dea în judecată și să dezarmeze grupurile care planifică și comit infracțiuni de ură.

VI. POLARIZARE

Extremiștii separă grupurile. Grupurile de ură difuzează o propagandă polarizantă. Legile pot interzice inter-căsătoria sau interacțiunea socială. Terorismul extremist vizează moderatorii, intimidând și reducând la tăcere centrul. Moderații din grupul autorilor sunt cei mai capabili să oprească genocidul, așa că sunt primii arestați și uciși. Liderii grupurilor vizate sunt următorii care vor fi arestați și uciși. Grupul dominant adoptă legi sau decrete de urgență care le acordă putere totală asupra grupului vizat. Legile erodează drepturile și libertățile civile fundamentale. Grupurile vizate sunt dezarmate pentru a le face incapabile de autoapărare și pentru a se asigura că grupul dominant are control total.

Prevenirea poate însemna protecția securității pentru liderii moderați sau asistență pentru grupurile pentru drepturile omului. Trebuie confiscate bunuri ale extremiștilor, iar vizele lor pentru călătorii internaționale trebuie refuzate. Loviturile de stat ale extremiștilor ar trebui să fie opuse prin sancțiuni internaționale și izolări regionale a liderilor extremiști. Trebuie ridicate obiecții viguroase la arestările membrilor grupurilor de opoziție. Dacă este necesar, grupurile vizate ar trebui să fie înarmate pentru a se apăra. Liderii guvernului național ar trebui să denunțe discursurile de ură polarizante. Educatorii ar trebui să predea toleranța.

VII. PREGATIREA

Liderii grupurilor naționale sau de făptași planifică „soluția finală” pentru „întrebarea” evreilor, armenilor, tutsilor sau a altui grup vizat. Adesea folosesc eufemisme pentru a-și acoperi intențiile, cum ar fi referirea la obiectivele lor ca „curățire etnică”, „purificare” sau „antiterorism”. Ei construiesc armate, cumpără arme și își antrenează trupele și milițiile. Își îndoctrinează populația cu teamă de grupul victimelor. Liderii susțin adesea că „dacă nu îi omorâm, ei ne vor ucide”, deghizând genocidul ca autoapărare. Există o creștere bruscă a retoricii inflamatorii și a propagandei de ură, cu scopul de a crea teama față de celălalt grup. Procesele politice, cum ar fi acordurile de pace, care amenință dominarea grupului de guvernământ prin alegeri sau urmărirea penală pentru corupție, pot declanșa de fapt genocid.

Prevenirea pregătirii poate include embargouri asupra armelor și comisii pentru executarea acestora. Ar trebui să includă urmărirea penală pentru incitarea și conspirația de a comite genocid, ambele infracțiuni prevăzute la articolul 3 din Convenția privind Genocidul.

Autoritățile naționale de aplicare a legii ar trebui să aresteze și să dea în judecată liderii grupurilor care planifică masacre genocide.

VIII. PERSECUȚIE

Victimele sunt identificate și separate din cauza identității lor naționale, etnice, rasiale sau religioase. Drepturile omenești de bază ale grupului de victime sunt încălcate în mod sistematic prin ucideri extrajudiciare, torturi și strămutări forțate. Se întocmesc liste de decese. În genocidul sponsorizat de stat, membrii grupurilor de victime pot fi obligați să poarte simboluri de identificare. Proprietatea lor este deseori expropriată. Uneori sunt separați în ghetouri, deportați în lagăre de concentrare sau lăsați într-o regiune afectată de foamete și mor de foame. Aceștia sunt în mod deliberat lipsiți de resurse precum apă sau hrană pentru a distruge încet grupul. Sunt implementate programe pentru a preveni procreația prin sterilizare forțată sau avorturi. Copiii sunt luați cu forța de la părinți. Încep masacrele genocide. Toate aceste acte distructive sunt acte de genocid interzise prin Convenția privind genocidul. Sunt acte de genocid deoarece distrug intenționat o parte a unui grup. Făptuitorii urmăresc dacă astfel de masacre sunt opuse prin vreun răspuns internațional eficient. Dacă nu există nicio reacție, își dau seama că pot comite genocide fără consecințe. Făptașii știu că ONU, organizațiile regionale și națiunile cu militari puternici vor fi din nou martori și vor permite un alt genocid.

În această etapă, trebuie declarată o urgență de genocid. Dacă voința politică a marilor puteri, alianțelor regionale sau Consiliului de Securitate al ONU sau Adunării Generale a ONU, se poate mobiliza, ar trebui pregătită o diplomatie viguroasă, sancțiuni economice vizate și chiar intervenția internațională armată. Ar trebui acordată asistență grupului de victime pentru a se pregăti pentru autoapărare. Asistența umanitară ar trebui să fie organizată de ONU și grupuri private de ajutor pentru valul inevitabil de refugiați care vor veni.

IX. EXTERMINARE

Exterminarea începe și devine rapid uciderea în masă numită legal „genocid”. Este „exterminare” pentru ucigași, deoarece aceștia nu cred că victimele lor sunt pe deplin umane. Când este sponsorizat de stat, forțele armate lucrează adesea cu miliții pentru a ucide. Scopul genocidelor totale este de a ucide toți membrii grupului vizat. Dar majoritatea genocidelor sunt genocide „parțiale”. Toți membrii educați ai grupului vizat ar putea fi uciși (Burundi 1972). Toți bărbații și băieții în vârstă de luptă pot fi uciși (Srebrenica, Bosnia 1995). Toate femeile și fetele pot fi violate (Darfur, Myanmar.) Violurile în masă ale femeilor au devenit o caracteristică a tuturor genocidelor moderne. Violul este folosit ca mijloc de a modifica și distruge genetic grupul de victime. Uneori genocidul are ca rezultat ucideri din război de către grupuri unul împotriva celuilalt, creând un ciclu descendent de genocid bilateral (ca în Burundi). Distrugerea bunurilor culturale și religioase este folosită pentru a anihila existența grupului din istorie (Armenia 1915 - 1922, Da'esh / ISIS 2014 - 2018).

„Războiul total” între națiuni sau grupuri etnice este inerent genocid, deoarece nu diferențiază civilii de necombatanți. Bombardarea „covorului”, bombardarea cu foc, bombardarea spitalelor și utilizarea armelor chimice sau biologice sunt crime de război și, de asemenea, acte de genocid. Terorismul nu diferențiază civilii și combatanții și, atunci când este destinat distrugerii membrilor unui grup național, etnic, rasial sau religios, este genocid. Utilizarea armelor

nucleare este actul suprem al genocidului, deoarece este destinat în mod conștient să distrugă o parte substanțială a unui grup național.

În timpul genocidului activ, numai intervenția armată rapidă și copleșitoare poate opri genocidul. Ar trebui stabilite zone reale sigure sau coridoare de evadare a refugiaților cu protecție internațională puternic armată. (O zonă „sigură” nesigură este mai rea decât deloc.) Pentru intervenții armate, o forță multilaterală autorizată de ONU ar trebui să intervină dacă este posibil din punct de vedere politic. Brigada permanentă de înaltă pregătire, Forța UE de răspuns rapid sau forțele regionale (NATO, ASEAN, ECOWAS) - ar trebui autorizate să acționeze de către Consiliul de Securitate al ONU. Adunarea Generală a ONU poate autoriza acțiuni în temeiul Rezoluției Unirii pentru Pace G A Res. 330 (1950), care a fost folosit de 13 ori pentru o astfel de intervenție armată. Dacă ONU nu este capabil, alianțele regionale trebuie să acționeze în conformitate cu capitolul VIII din Carta ONU. Responsabilitatea internațională de a proteja depășește interesele înguste ale statelor naționale individuale. Dacă națiunile puternice nu vor furniza trupe pentru a interveni direct, ele ar trebui să furnizeze transportul aerian, echipamentul și mijloacele financiare necesare pentru intervenția statelor regionale.

X. NEGAREA

Negarea este etapa finală care durează de-a lungul și urmează întotdeauna genocidului. Este printre cei mai siguri indicatori ai masacrelor genocide ulterioare. Autorii genocidului dezgropă gropile comune, ard corpurile, încearcă să ascundă probele și să intimideze martorii. Ei neagă faptul că au comis orice infracțiuni și deseori învinuiesc victimele pentru cele întâmplate. Actele de genocid sunt deghizate în contra-insurgență dacă există un conflict armat în curs sau un război civil. Făptuitorii blochează investigațiile asupra crimelor și continuă să guverneze până când sunt eliminați de la putere cu forța, când fug în exil. Acolo ei rămân impunibili, cum ar fi Pol Pot sau Idi Amin, cu excepția cazului în care sunt capturați și se înființează un tribunal care să le judece.

În timpul și după genocid, avocații, diplomații și alții care se opun acțiunilor puternice neagă adesea că aceste infracțiuni îndeplinesc definiția genocidului. Ei le numesc în schimb eufemisme precum „curățarea etnică”. Se întreabă dacă intenția de a distruge un grup poate fi dovedită, ignorând mii de crime. Trec cu vederea impunerea deliberată a condițiilor care distrug o parte a unui grup. Ei susțin că doar instanțele pot stabili dacă a existat genocid, cerând „dovezi dincolo de orice îndoială rezonabilă”, atunci când prevenirea necesită doar acțiuni bazate pe dovezi convingătoare

Cel mai bun răspuns la negare este pedeapsa unui tribunal internațional sau a unor instanțe naționale. Acolo pot fi ascultate probele, iar autorii pedepsiți. Tribunalele precum tribunalele iugoslavă, Rwanda sau Sierra Leone, tribunalul pentru judecarea Khmerilor Roșii din Cambodgia sau Curtea Penală Internațională pot să nu îi tragă la răspundere pe cei mai răi criminali ce au comis genocid. Dar cu voința politică de a-i aresta și a-i urmări în judecată, unii pot fi aduși în fața justiției. Justiția locală, Comisiile de adevăr și educația în școlile publice sunt, de asemenea, antidoturi împotriva negării. Ele pot deschide căi spre reconciliere și educație preventivă.